

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 198/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. F., bytom N., a J. F., bytom R., zastúpených advokátom Mgr. E. G., N., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 16 C 207/97-145 z 20. mája 2004, rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 205/2004-164 z 13. októbra 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 79/2005 z 28. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. F. a J. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2006 doručená sťažnosť Ing. Š. F. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a J. F. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade, alebo spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 207/97-145 z 20. mája 2004, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“)

č. k. 7 Co 205/2004-164 z 13. októbra 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 79/2005 z 28. februára 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali 22. decembra 1997 okresnému súdu žalobu o vydanie majetkového podielu v hodnote 121 906 Sk proti Roľníckemu družstvu R. (ďalej len „žalovaný“). Sťažovatelia tvrdia, že svojho práva na vydanie majetkového podielu sa dožadovali na základe vlastníckeho práva k predmetnému majetkovému podielu zo schváleného transformačného projektu žalovaného podľa § 2 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách.

Okresný súd rozsudkom z 8. novembra 1999 a 28. mája 2002 návrhu sťažovateľov vyhovel a zaviazal žalovaného vydať sťažovateľom majetkový podiel vo výške 121 906 Sk. Po podaní odvolania žalovaným krajský súd uznesením č. k. 7 Co 126/00-48 z 30. júna 2000 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v 2. rade postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému sťažovateľovi v 1. rade, na základe čoho okresný súd rozsudkom z 28. mája 2002 opätovne zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi v 1. rade sumu 121 906 Sk s príslušnými úrokmi z omeškania a konanie vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade zastavil.

Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 7 Co 310/02-135 z 18. decembra 2002 tak, že opätovne zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd rozsudkom z 20. mája 2004 návrh sťažovateľov zamietol z dôvodu premlčania práva. Proti uvedenému rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 205/2004-164 z 13. októbra 2004 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu potvrdil.

Sťažovatelia podali proti citovanému rozsudku krajského súdu dovolanie na najvyššom súde, ktorý rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 79/2005 z 28. februára 2006 predmetné dovolanie sťažovateľa v 1. rade zamietol a dovolanie sťažovateľa v 2. rade odmietol.

Sťažovatelia tvrdia: „(...) Uvedené rozsudky súdov porušujú ústavné právo sťažovateľov vlastníť majetok, pretože predovšetkým rozsudkami Krajského súdu Nitra a Najvyššieho súdu SR bolo rozhodnuté, že vlastnícke právo k majetkovému podielu

v roľníckom družstve nie je vraj vecným právom a preto sa naň nevzťahuje ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého sa premlčujú všetky práva okrem vlastníckeho práva.

*Sťažovatelia sú toho názoru, že dohodou o vydaní majetkových podielov z 23. 6. 2006 došlo zo strany RD R. k uznaniu svojho záväzku vydať sťažovateľom ich majetkové podiely.
(...)*

Okrem toho, a to je podľa nášho názoru to podstatné, ide v danom prípade o porušenie vlastníckeho práva sťažovateľov v 1. a 2. rade a teda o porušenie čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. (...)“

Sťažovatelia na základe uvedených skutočností navrhujú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ústavný súd vyslovuje, že právoplatnými rozsudkami Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 2. 2006 č. 3 Cdo 79/2006, Krajského súdu Nitra zo dňa 13. 10. 2004 č. 7 Co 205/2004-164 a Okresného súdu Nitra zo dňa 20. 5. 2004 č. 16 C 207/97-145 bolo porušené právo sťažovateľov v 1. a 2. rade vlastníť majetok uvedené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, preto sa uvedené rozsudky zrušujú a vec sa súdom vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 207/97-145 z 20. mája 2004, rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 205/2004-164 z 13. októbra 2004 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 79/2005 z 28. februára 2006.

1. Pokiaľ ide o namietaný rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 207/97-145 a rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 205/2004-164 ústavný súd pripomína, že z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa

porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha právomoc ústavnému súdu zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Z predmetnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia využili svoje právo a podali proti rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 207/97-145 odvolanie, a podľa nich nespravodlivý rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 205/2004-164 napadli tiež účinným prostriedkom nápravy – dovolaním, a preto vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a uvedené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, pretože ich postup a rozhodnutia preskúmal v konečnom dôsledku najvyšší súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu a krajskému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovatelia namietali porušenie svojho označeného základného práva aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 79/2005 z 28. februára 2006, pričom podstata námietok sťažovateľov spočíva v tom, že k *„porušeniu a odňatiu (...) práva sťažovateľov obsiahnutého v čl. 20 ods. 1 ústavy SR došlo (...) nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“*.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezočoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu označeného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Z odôvodnenia označeného rozhodnutia najvyššieho súdu medzi iným vyplýva:

„(...) Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca 1/ napadá predovšetkým právny záver odvolacieho súdu, že majetkový podiel nie je predmetom vlastníctva a že tento nárok sa podľa § 100, § 101 OZ premlčuje. Uvedený záver odvolacieho súdu je správny. Pojem vlastnícke právo treba chápať vo vzťahu k pojmu majetok, teda ako pojem všeobecne chápaný ako súbor majetkových hodnôt, t. j. vecí, pohľadávok a iných majetkových práv a peniazmi ocenených iných hodnôt (napr. § 6 Obch. zák). To však nič nemení na tom, ako správne uzavrel odvolací súd, že predmetom vlastníckeho práva môžu byť iba veci

(§ 123 a nasl. OZ). Majetkový podiel z transformácie, resp. nárok na jeho vydanie nie je vecou v právnom zmysle podľa § 119 OZ, nemôže byť predmetom vlastníckeho práva a v tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti aj ustanovenie § 33a ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb., podľa ktorého je nárok na vydanie majetkového podielu z transformácie pohľadávkou. Majetkový podiel oprávnenej osoby nepredstavuje teda vlastníctvo k veciam, ale majetkovú účasť, resp. oceniteľné majetkové práva, porovnateľné (nie však totožné) s majetkovými právami osôb s inou účasťou na majetku, ktoré je vyjadrením miery účasti na čistom majetku družstva k poslednému štvrtroku predchádzajúcej transformácii. Za situácie, kedy transformačný zákon neupravuje právny režim majetkového podielu a rieši iba podmienky pre jeho vydanie, je treba posudzovať právny režim podielu prostredníctvom § 853 OZ OZ, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú upravené ani týmto, ani iným zákonom, sa riadia ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy s obsahom a účelom najbližšie. Pre túto pohľadávku platí v rozsahu, v ktorom transformačný zákon nemá odchylnú úpravu, úprava pohľadávok v občianskom a obchodnom zákonníku, teda aj úprava premlčania. So zreteľom k tomu, že zákon č. 42/1992 Zb. osobitnú právnu úpravu premlčania neobsahuje, dovolací súd považuje na správny názor odvolacieho súdu, že na daný prípad pri posudzovaní otázky premlčania treba aplikovať Občiansky zákonník (§ 100, § 101). Či v konkrétnom prípade pri posudzovaní otázky premlčania nároku na vydanie majetkového podielu bude aplikovaná úprava Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka nie je rozhodujúce, že účastníci konania sú podnikateľmi, ale rozhodujúcou okolnosťou pre jej posúdenie je obsah a charakter tohto vzťahu. I keď žalobca 1/ vykonáva poľnohospodársku činnosť ako osoba zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu (§ 2 ods. 1 písm. d/ Obch. zák.) a družstvo je podnikateľským subjektom, nejde v danom prípade o obchodnoprávny vzťah, keďže uplatnený nárok nevyplýva z ich vzájomnej podnikateľskej činnosti, teda nejde o vzťah upravený Obchodným zákonníkom. (...)

Dovolací súd považuje za správne aj riešenie otázky začiatku plynutia premlčacej doby odvolacím súdom. Aj podľa odvolacieho súdu, ak oprávnená osoba splní podmienky stanovené v § 13 ods. 2 zák. č. 42/1992 Zb. a písomne požiada povinnú osobu o vydanie majetkového podielu, je povinná osoba povinná majetkový podiel vydať do 90 dní od doručenia písomnej výzvy. Ak povinná osoba v tejto 90-dňovej lehote majetkový podiel

oprávnenej osobe nevydá, začína oprávnenej osobe plynúť trojročná premlčacia doba (§ 101 OZ) pre uplatnenie tohto nároku na súde, keďže po márnom uplynutí tejto lehoty právo na vydanie majetkového podielu mohlo byť po prvý raz vykonané. V danom prípade je nesporné, že žalobca 1/ písomne požiadal povinnú osobu o vydanie majetkového podielu žiadosťou zo dňa 24. 3. 1993 (žalobca 2/ zo dňa 28. 11. 1992). Keďže v lehote 90 dní mu povinná osoba majetkový podiel vo výške vyčíslenej podľa transformačného projektu nevydala (hoci žalovaný čiastočne obom žalobcom plnil) a žalobca 1/ nárok na vydanie majetkového podielu (jeho zvyšnej časti) uplatnil na súde až 22. decembra 1997, správny je záver odvolacieho súdu o premlčaní uplatneného nároku na vydanie majetkového podielu. (...)

V prejednávanej veci nie je medzi účastníkmi sporné, že po oznámení vyčíslených majetkových podielov podľa schváleného transformačného projektu po predchádzajúcich rokovaníach došlo 23. 6. 1993 k uzavretiu dohody o vydaní majetkového podielu, v ktorej bol dohodnutý konkrétny spôsob a forma vydania podielu. Dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že uvedená dohoda podľa obsahu je dohodou o spôsobe vyporiadania majetkového podielu a výrazom zhodnej vôle účastníkov právneho vzťahu, ktorá je v súlade s obsahom a zámerom § 13 ods. 2 transformačného zákona a nie uznaním dlhu žalovaným.

Uznanie dlhu je jedným zo spôsobov zabezpečenia záväzku, ktorý zabezpečovaciú funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe, ktorý možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výška. V danom prípade však úmysel účastníkov smeroval k uzavretiu dohody o spôsobe vyporiadania majetkového podielu, ktorá nadväzovala na oznámenie o výške vyčíslených majetkových podielov podľa schváleného transformačného projektu. Pokiaľ by mala byť uvedená dohoda interpretovaná ako uznanie dlhu, musel by v nej byť obsiahnutý jasný prejav vôle uznávajúceho dlžníka smerujúci k uznaniu dlhu. Tieto náležitosti uvedená dohoda nespĺňa, lebo žalovaný v nej síce potvrdzuje, že žalobcom 1/, 2/ vydá podľa transformačného projektu vypočítané majetkové podiely z transformácie v celkovej výške, nevyjadruje však vôľu uznať túto čiastku ako svoj dlh voči žalobcom.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo správneho právneho názoru, že nárok na vydanie majetkového podielu podľa § 13 ods. 2 zák. č. 42/1992 Zb. sa premlčuje podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a že trojročná premlčacia doba začína plynúť márnym uplynutím 90 dní od písomnej výzvy oprávnenej osoby adresovanej povinnej osobe, v ktorej požiadala o vydanie majetkového podielu. Keďže písomná dohoda o vydaní majetkového podielu nespĺňa náležitosti uznania dlhu, v posudzovanej veci nemohlo dôjsť v zmysle § 110 OZ k založeniu behu novej premlčacej doby. (...)“

Uvedený výklad najvyššieho súdu vo svojich dôsledkoch nepovažuje ústavný súd za porušenie základného práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie zakotveného v čl. 46 až 50 ústavy, čo napokon sťažovatelia *in concreto* nenamietali. Sťažovatelia teda ani nenamietali, že by v konaní pred najvyšším súdom nemohli riadne uplatniť svoje návrhy na dokazovanie, alebo že by boli inak porušené základné princípy práva na spravodlivý súdny proces (napr. I. ÚS 156/04).

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol rozsiahle dôvody, pre ktoré dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade zamietol a vo vzťahu k sťažovateľovi v 2. rade odmietol. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľov nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľov „*nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva*“. Samotná skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry

by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Pri predbežnom prerokovaní predmetnej ústavnej sťažnosti, ktorú podal aj sťažovateľ v 2. rade, bral ústavný súd okrem iného do úvahy aj to, že sťažovatelia (fyzické alebo právnické osoby) môžu sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy namietat' len porušenie svojich základných práv alebo slobôd, ale nie aj práv a slobôd iných. Sťažnosti, v ktorých sťažovatelia nenamietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní odmieta ako podané osobami zjavne neoprávnenými (mutatis mutandis III. ÚS 41/00, II. ÚS 113/02). Ústavný súd konštatuje, že ako to z príloh pripojených k tejto ústavnej sťažnosti vyplýva, konanie o žalobe sťažovateľa v 2. rade bolo rozsudkom okresného súdu z 28. mája 2002 č. k. 16 C 207/97-121 právoplatne zastavené po späťvzatí žalobného návrhu, a preto sťažovateľ v 2. rade prestal byť účastníkom konania v merite veci, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 207/97-145, rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 205/2004-164 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 79/2005. Keďže porušenie označeného základného práva napadnutými rozsudkami pred ústavným súdom namietala osoba odlišná od účastníka týchto súdnych konaní a keďže jeho sťažnosť nebolo možné posúdiť ako dôvodnú ani inak, v tejto časti bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako podanú zjavne neoprávnenou osobou podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2006